

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 8926/2021
22.12.2022. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Аранђеловац - Акушерског одељења у Аранђеловцу, чији је пуномоћник Љубомир Бошковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2379/20 од 22.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2379/20 од 22.10.2020. године у делу којим је усвојен тужбени захтев и одлучено о трошковима поступка и предмет **ВРАЋА** том суду на поновно одлучивање о жалби тужиле.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П 622/16 од 15.03.2017. године, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужилји исплати на име материјалне штете износ од 77.801,00 динар са законском затезном каматом почев од 02.08.2011. године до исплате, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 900.000,00 динара, због претрпљених физичких болова износ од 400.000,00 динара и због претрпљеног страха износ од 500.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Обавезана је тужилја да туженом накнади трошкове поступка у износу од 364.150,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиле Апелациони суд у Крагујевцу је након расправе одржане у другостепеном поступку, донео пресуду Гж 2379/20 од 22.10.2020. године којом је укинуо наведену пресуду првостепеног суда и пресудио тако да је делимично усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужилји исплати на име материјалне штете износ од 77.801,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.08.2011. године до исплате, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 700.000,00 динара, због претрпљених физичких болова износ од 300.000,00 динара, због претрпљеног страха износ од 300.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 15.03.2017. године па до коначне исплате и све у року од 15 дана. У преосталом делу тужбени захтев је одбијен, за износ од 200.000,00 динара на име умањења животне активности, износ од 100.000,00 на име претрпљених физичких

болова динара и износ од 200.000,00 динара на име претрпљеног страха, са траженом каматом. Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 500.750,00 динара, у року од 15 дана од пријема писменог преписа пресуде.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20), па је испитао правилност побијане пресуде у смислу члана 408. истог закона и нашао да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Међутим, основано се у ревизији туженог указује да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 419 и 398. став 2. Закона о парничном поступку јер није расправио питања на која је указао Врховни касациони суд у одлуци Рев.1070/2018.године од 05.06.2019.године донетој у овој парници.

У поступку је утврђено да је тужиља АА (рођена ... године), примљена код туженог 01.09.2010. године ради трећег порођаја, да је пријем и порођај тужиље извршио др Радојко Петронијевић, као и гинеколошки преглед 06.09.2010. године при отпуштању из болнице, да се тужиља истом лекару на преглед обратила у Диспанзеру за здравствену заштиту жена у Аранђеловцу 12.10.2010. године, због болова, пецкања и сталних оједа у пределу ране, који јој је дао упут за лабораторијске анализе и препоручио да користи лекове за смирење. Том приликом лекар није извршио гинеколошки преглед тужиље. После овог, тужиља није дошла у Диспанзер са извештајем о лабораторијским налазу. Због даљих болова и тегоба, тужиља је 03.11.2010. године отишла на преглед на ГАК „Народни фронт“, где јој је др Јелена Станковић преписала терапију лековима уз препоруку за колоноскопију. У ЗЦ Аранђеловац 09.11.2010. године обављен је преглед ректоскопије и од стране Др Јована Пикула констатована је код тужиље болна осетљивост у пределу ожиљка од ушивања ране и да је након порођаја уочен цеп дебљине 10 милиметара, те тужиља упућена на контролни преглед обављен 16.11.2010. године. Након прегледа упућена је на преглед колопроктологу у КБЦ Београд од стране првостепене лекарске комисије 17.11.2020. године. Хируршки преглед, је обављен у КБЦ Београд код др. Зорана Кривокапића, те тада констатовао да на зупчастој линији са десне стране постоји фискулозни отвор промера од пар милиметара. Тужиља је упућена на прегледе аналне манометрије и ендоректорног ултразвука. При прегледу обављеном 24.11.2010. године у приватној ординацији „Интермедикуса“ у Београду, констатовано је да код тужиље постоје повреде дубоких делова површинских влакана спољашњег аналног сфинктера, да је функција унутрашњег аналног сфинктера благо оштећена, док је функција спољашњег аналног сфинктера средње тешко оштећена. После овог прегледа тужиљи је заказан пријем на одељењу хируршке клинике ради оперативног лечења и 08.02.2011. године је урађена операција реперације сфинктера, као и предња леваторопластика у КЦ Србије - Институту за болести дигестивног система. Након ове интервенције тужиља је

свакодневно одлазила на превијање ране у хируршку амбуланту и примала терапију у кућном лечењу. Пре трећег порођаја тужиља није имала никаквих здравствених проблема, које сада има у делу мишића стезача чмара.

По спорном питању постојања лекарске грешке и узрочно-последичне везе између лекарске грешке и настале штете, изведен је доказ вештачењем од стране судског вештака за област гинекологије и акушерства др. Драгана Лончара, а након тога од стране Судскомедицинског одбора Медицинског факултета у Београду. Из налаза и мишљење судског вештака др Драгана Лончара, произлази да повреде мишића стезача чмара може настати спонтано или чињењем лекара при порођају, да је повреда мишића захтевала адекватно хируршко збрињавање према утврђеним принципима, чиме није дат одговор по спорном питању о постојању узрочно - последичне везе између поступања лекара туженог након порођаја тужиље и настале штете, као стручном питању, у даљем разматраном од стране Судскомедицинског одбора Медицинског факултета у Београду, чијем налазу по садржини, допунама и закључном мишљењу довољна пажња није посвећена при поновном пресуђењу. У присуству утврђене чињенице да је тужиља гинеколошки прегледана пре отпуста из болнице после порођаја, не би се могло закључити да је тада постојао пропуст лекара. Да ли изостанак гинеколошког прегледа 06.09.2010. године, представља пропуст који се квалификује лекарском грешком од утицаја на одговорност туженог за штету, суд је могао да цени на основу изведеног доказа вештачењем од стране Судскомедицинског одбора, али то није чинио, сматрајући довољним то што такав преглед није обављен и што је тужиља као пацијент била ускраћена у праву да од надлежног здравственог радника благовремено добије информације и обавештења о својој дијагнози. Ови разлози нису прихватљиви, имајући у виду је тужиљи дефинитивна дијагноза (ректовагинална фистула десно у нивоу зупчасте линије промера неколико милиметара комуникација између завршног дела дебелог црева – ректума и вагине) постављена 18.11.2010. године, када је обављен хируршки преглед у Клиничком центру Србије, након чега је после одговарајућег испитивања у фебруару следеће године оперисана.

Следствено изнетом, не може се прихватити као правилан закључак другостепеног суда о одговорности туженог за штету.

Другостепени суд је био дужан да испита услове одговорности за штету у смислу члана 40. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“, бр.107/05, 72/09, 88/10, 99/10) важећег у време порођаја и лечења тужиље, као меродавног права на које је указао Врховни касациони суд у претходно донетој одлуци у овој правној ствари. Одредбом члана 40. став 1. овог закона било је прописано да пацијент који због стручне грешке здравственог радника, односно здравственог сарадника, у остваривању здравствене заштите претрпи штету на свом телу или се стручном грешком проузрокује погоршање његовог здравственог стања има право на накнаду штете према општим правилима о одговорности за штету. За закључак о одговорности за штету није довољно да постоји пропуст лекара, већ се захтева и узрочна веза, да је пропуст довео до нарушавања, погоршања, повреде, губитка или оштећења здравља пацијента.

У поновљеном суђењу другостепени суд ће имати у виду примедбе на које је указано и утврдити да ли постоји лекарска грешка, као и узрочно-последична веза између лекарске грешке и настале штете, а затим правилном применом материјалног права одлучити о захтевима тужиље.

Укинута је и одлука о трошковима поступка, јер зависи од коначног исхода спора.

Из изнетих разлога, на основу члана 416. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић